

การศึกษารูปแบบและวิธีการจัดกิจกรรมลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้: กรณีศึกษาการสนทนาภาษาญี่ปุ่น ในอาเซียนศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนทรัพย์ไพรวัลย์วิทยาคม

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) สร้างรูปแบบและวิธีการจัดกิจกรรมลดเวลาเรียนเพิ่มเวลารู้การสนทนาภาษาญี่ปุ่นในอาเซียนศึกษา สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น และ 2) เพื่อเสนอแนวทางจัดกิจกรรม ลดเวลาเรียนเพิ่มเวลารู้ที่แนะนำการสนทนาภาษาญี่ปุ่นในอาเซียนศึกษาแก่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ให้แก่โรงเรียนทรัพย์ไพรวัลย์วิทยาคม จังหวัดพิษณุโลก ระเบียบวิธีวิจัยเป็นวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม โดยมีกลุ่มเป้าหมายเป็นนักเรียนชั้น ม.1-3 โรงเรียนทรัพย์ไพรวัลย์วิทยาคม จำนวน 26 คน ดำเนินการพัฒนาชุดกิจกรรม ก่อนเปิดภาคเรียนที่ 2/2560 และจัดกิจกรรม 10 แผนย่อย ระหว่างภาคเรียนที่ 2/2560 ใช้เวลารวม 20 ชั่วโมง ผลของการศึกษา มีดังนี้ ผู้วิจัยได้จัดทำรูปแบบและวิธีการจัดกิจกรรม เป็นแบบที่จัดให้ผู้เรียนเลือกเรียนตามความสนใจ โดยยึดแนวการจัดการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสาร และการเรียนรู้แบบร่วมมือ ซึ่งมีความเหมาะสมดี นักเรียนมีเจตคติดีต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่น มีความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับญี่ปุ่นกับความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจกับอาเซียนในระดับดี และนักเรียนร้อยละ 42.31 ต้องการเรียนรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับการอ่าน เขียน คำศัพท์ และไวยากรณ์ภาษาญี่ปุ่น และได้มีการเสนอแนวทางการจัดกิจกรรมโดยให้โรงเรียนจัดกิจกรรมนี้ให้นักเรียนในรุ่นต่อไป และพัฒนานเป็นวิชาเลือกภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้น ซึ่งนักเรียนที่ผ่านกิจกรรมนี้แล้วสามารถที่จะเรียนต่อตามความสนใจได้อีกด้วย

คำ

สำคัญ

กิจกรรมลดเวลาเรียนเพิ่มเวลารู้, การสนทนาภาษาญี่ปุ่น, ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

A Study of The Model and an approach for Teach-Less Learn-More Activities: The Case Study of Japanese Conversation in Asian Study of Lower-Secondary Students at Sapprawanwittayakom School

Abstract

This research aimed to 1) create a model and the methods for Teach-Less Learn-More Activities of Japanese language conversation as integrated in ASEAN Study for Lower-Secondary students (M.1-3), and 2) to propose the guideline for Japanese language introduction in Teach-Less Learn-More Activities to Sappraiwanwittayakom School at Phitsanulok Province. The research method was a participatory action research, comprising 26 lower-secondary students at Sappraiwanwittayakom School. The lesson plan was designed prior to the second semester of Academic Year 2017. The activities were conducted 10 sessions during the second semester of Academic Year 2017. The findings revealed that the learning model was optional, responsive to the interests of lower-secondary students, and the methods were based on communicative approach and cooperative learning which were highly appropriate. The students turned up with good attitudes towards Japanese language and have basic knowledge about economic relation-ship between Japan and ASEAN. Furthermore, 42.31 per cent of them would like to learn how to read, write, speak, and use proper Japanese grammar. The school is therefore advised to conduct these activities again in the following year, and to open a class for those who wish to further their Japanese language study.

Key words

Teach-Less Learn-More Activities, Japanese language conversation, Lower-secondary school students

1. หลักการและเหตุผล

กระทรวงศึกษาธิการมีนโยบายปรับลดเวลาเรียนเพื่อลดระยะเวลาเรียนภาควิชาการลง โดยไม่กระทบเนื้อหาหลักที่ผู้เรียนควรเรียนรู้ ให้ครูปรับการเรียนการสอน จัดกิจกรรมโดยเพิ่มเวลาและโอกาสให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติจริง ให้โรงเรียนเลิกเรียนเวลา 14.30 น. หลังจากนั้นให้ผู้เรียนทำกิจกรรมสร้างสรรค์ต่าง ๆ นอกห้องเรียนอย่างหลากหลาย เพื่อเสริมสร้างทักษะการเรียนรู้ทุกด้านในรูปแบบกิจกรรมเสริมหลักสูตร โดยให้ดำเนินการในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ตามทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเอง (Constructivism) ให้มากขึ้น ในบรรยากาศที่อบอุ่น อิสระ ปลอดภัย ครูเป็นผู้ให้คำปรึกษาชี้แนะ ใช้วิธีการประเมินผลที่หลากหลาย ประเมินตามสภาพจริง วิเคราะห์ คุณภาพและพัฒนาการของนักเรียน มากกว่า ประเมินจากการสอบเพียงอย่างเดียว (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. ม.ป.ป. น.1-3, 18)

โรงเรียนทรัพย์ไพรวัลย์วิทยาคม เป็นโรงเรียนมัธยมศึกษาเล็กที่เปิดสอนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย ในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่มัธยมศึกษา 39 ตั้งอยู่ที่ตำบลแก้งโสภา อำเภอวังทอง จังหวัดพิษณุโลก ซึ่งมีครูเพียง 14 คน มีนักเรียนมัธยมต้นและปลาย เมื่อปีการศึกษา 2560 รวม 172 คน ซึ่งประมาณร้อยละ 40 เป็นเด็กยากจนและอยู่ในกลุ่มชาติพันธุ์ม้งจากอำเภอกันทรารมย์ สภาพทางเศรษฐกิจและสังคมของผู้ปกครองนักเรียนจึงเป็นสภาวะความยากลำบาก แต่คณะกรรมการสถานศึกษา ผู้บริหารสถานศึกษา และครู ก็ได้พยายามขอความร่วมมือจากภาคีเครือข่าย มากกว่า 25 องค์กร และนำปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงมาเป็นพื้นฐานในการจัดการเรียนการสอนด้วย ส่งผลให้ได้รับการแต่งตั้งจากมูลนิธิยุวสถิรคุณ เป็น “โรงเรียนศูนย์การเรียนรู้ตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง” และมีผู้มาเยี่ยมชมผลงานของนักเรียนอยู่ตลอดเวลาเป็นโรงเรียนที่มีครูจำกัดแต่จะต้องเตรียมให้เด็กศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาด้วย จึงเหมาะกับการนำกิจกรรมลดเวลาเรียน

เพิ่มเวลารู้ มาใช้

คณะผู้วิจัย ในฐานะผู้บริหารชมรมนักเรียนเก่าญี่ปุ่นมหาวิทยาลัยนเรศวร ซึ่งมีนโยบายสนับสนุนการจัดการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นให้กับนักเรียนนักศึกษาในจังหวัดภาคเหนือตอนล่าง ซึ่งเป็นภารกิจในบทบาทของมหาวิทยาลัยนเรศวร ได้เข้าเป็นภาคีเครือข่ายที่ให้การสนับสนุนการพัฒนาคุณภาพการศึกษาของโรงเรียนทรัพย์ไพรวัลย์วิทยาคม เมื่อปีการศึกษา 2560 และเห็นว่าควรนำรูปแบบและวิธีการจัดกิจกรรมลดเวลาเรียนเพิ่มเวลารู้ เข้ามาใช้ในโรงเรียนแห่งนี้ โดยจัดให้ครูอาสาชาวญี่ปุ่น และนักศึกษาวิชาเอกภาษาญี่ปุ่นเข้าไปทำหน้าที่จัดกิจกรรมซึ่งสอดแทรกเข้าไปในกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนที่โรงเรียนมีอยู่แล้ว และจะต้องมีเนื้อหาที่สัมพันธ์กับญี่ปุ่นศึกษา เช่น กิจกรรมอาเซียนศึกษา ดังนั้นในช่วงภาคเรียนที่ 2/2560 ซึ่งสถานการณ์เอื้ออำนวย จึงได้ดำเนินการวิจัยและพัฒนา รูปแบบและวิธีการจัดกิจกรรมลดเวลาเรียนเพิ่มเวลารู้ การสนทนาภาษาญี่ปุ่นในอาเซียนศึกษา ชั้นที่โรงเรียนทรัพย์ไพรวัลย์วิทยาคม โดยเน้นกลุ่มเป้าหมาย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อสร้างรูปแบบและวิธีการจัดกิจกรรมลดเวลาเรียนเพิ่มเวลารู้การสนทนาภาษาญี่ปุ่นในอาเซียนศึกษา สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น และ

2. เพื่อเสนอแนวทางจัดกิจกรรม ลดเวลาเรียนเพิ่มเวลารู้การสนทนาภาษาญี่ปุ่นในอาเซียนศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นให้แก่โรงเรียนทรัพย์ไพรวัลย์วิทยาคม จังหวัดพิษณุโลก

3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิด Teach Less, Learn More

เวชฤทธิ์ อังกะภักทขจร (2555) กล่าวว่า แนวคิด Teach Less, Learn More ซึ่งเรียกย่อว่า TLLM เป็นแนวคิดการจัดการศึกษาของประเทศสาธารณรัฐสิงคโปร์

ภายใต้วิสัยทัศน์การพัฒนาระบบการศึกษาให้โรงเรียนเน้นการสอนวิธีคิด เพื่อให้ประเทศเป็นสังคมแห่งการเรียนรู้ (Thinking Schools, Learning Nation - TSLN) การจัดการศึกษาตามแนวคิดนี้ มุ่งเน้นประสิทธิภาพในการจัดการเรียนการสอนที่ดีขึ้น และเป็นการเตรียมความพร้อมในการใช้ชีวิตของผู้เรียน ซึ่งเปลี่ยนจากการจัดการศึกษาในเชิงปริมาณไปสู่การจัดการศึกษาเชิงคุณภาพ เพิ่มการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูผู้สอนกับผู้เรียน เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดของตนเอง ส่งเสริมทักษะการเรียนรู้ตลอดชีวิต และใช้แนวการสอนหรือวิธีสอนที่มีประสิทธิภาพเพื่อทำให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จทางการเรียนรู้ ลดการจัดการศึกษาในเชิงปริมาณ คือ ลดบทบาทของครู จากผู้สอนเป็นเพียงผู้ชี้แนะ กระตุ้นให้ผู้เรียนสร้างความรู้ ลดการเรียนรู้โดยการท่องจำ ลดการสอบและการหาคำตอบ

ทฤษฎีการเรียนรู้ที่สนับสนุนแนวคิด Teach Less, Learn More คือ ทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเอง (Constructivism) ซึ่งเป็นทฤษฎีที่มีความสำคัญกับตัวผู้เรียน ทิศนา ขัมมณี (2554) กล่าวว่า ประเด็นสำคัญประการแรกของทฤษฎีการเรียนรู้ตามแนวคิด Constructivism คือ ผู้เรียนเป็นผู้สร้าง (Construct) ความรู้จากความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งที่พบเห็นกับความรู้ความเข้าใจที่มีอยู่เดิม โดยใช้กระบวนการทางปัญญา (cognitive apparatus) ของตน ประเด็นสำคัญประการที่สองของทฤษฎี คือโครงสร้างทางปัญญา เป็นผลของความพยายามทางความคิด ผู้เรียนสร้างเสริมความรู้ผ่านกระบวนการทางจิตวิทยาด้วยตนเอง ผู้สอนไม่สามารถปรับเปลี่ยนโครงสร้างทางปัญญาของผู้เรียนได้ แต่ผู้สอนสามารถช่วยผู้เรียนปรับเปลี่ยนโครงสร้างทางปัญญาได้โดยจัดสภาพการณ์ที่ทำให้เกิดภาวะไม่สมดุลขึ้น

นโยบายและแนวทางในการจัดกิจกรรมลดเวลาเรียนเพิ่มเวลารู้

ตามนโยบายการปฏิรูปการศึกษาเพื่อเตรียมผู้เรียนเข้าสู่การเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 สำนักงานคณะ

กรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้ดำเนินการตามนโยบาย “ลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้” มาตั้งแต่ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 และได้ให้คำนิยามว่า “ลดเวลาเรียน” หมายถึง ลดเวลาสอนของครู เป็นการลดสัดส่วนเวลาเรียนในห้องเรียนและเวลาของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ครูผู้สอนเป็นผู้บรรยาย อธิบายความรู้ ผู้เรียนเป็นผู้รับความรู้ มาเพิ่มบทบาททำให้ครูเป็นผู้ที่คอยอำนวยความสะดวก ส่งเสริมการเรียนรู้ ตั้งคำถามที่ท้าทายความสามารถ และกระตุ้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเองมากขึ้น และ “เพิ่มเวลารู้” หมายถึง เพิ่มเวลาการเรียนรู้ของผู้เรียน เป็นการเพิ่มเวลาและโอกาสให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ผ่านการลงมือปฏิบัติจริง มีประสบการณ์ตรง คิดวิเคราะห์ ทำงานเป็นทีม และเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างมีความสุขจากกิจกรรมสร้างสรรค์ที่หลากหลาย รูปแบบของกิจกรรม ตามคู่มือบริหารจัดการเวลาเรียน ตามนโยบาย “ลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้” ได้แก่ กิจกรรมที่กำหนดให้เรียน และ กิจกรรมที่เลือกเรียน (คู่มือบริหารจัดการเวลาเรียน ตามนโยบาย “ลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้” หน้า 9-11)

อาเซียนศึกษาในประเทศไทย

สำนักเลขาธิการอาเซียน สำนักงานเลขาธิการซีมีโอ ASEAN – US Technical Assistance (USAID) และกระทรวงศึกษาธิการของประเทศสมาชิก ได้ร่วมกันจัดทำเอกสารต้นฉบับหลักสูตรแกนกลางอาเซียน เพื่อให้สถานศึกษา และครู ใช้เป็นแนวทางสำหรับการให้ความรู้/สอนเรื่องอาเซียนในมุมมองของการเป็นภูมิภาคเดียวกัน เอกสารฉบับนี้ได้มีการเปิดตัวระหว่างการประชุมรัฐมนตรีศึกษาอาเซียน ครั้งที่ 7 เมื่อเดือนกรกฎาคม พ.ศ. 2556 ที่สาธารณรัฐอินโดนีเซีย เพื่อให้ประเทศสมาชิกประชาคมอาเซียนนำต้นฉบับหลักสูตรไปประยุกต์ใช้ ตามวิธีการเรียนการสอน ความต้องการเพื่อให้เกิดความเหมาะสมของแต่ละประเทศ โดยมุ่งเน้นการพัฒนาสื่อการเรียนการสอนที่เสริมสร้างการตระหนักรู้เกี่ยวกับอาเซียน และความเป็นอัตลักษณ์อาเซียน

สร้างสังคมที่เอื้ออาทรและแบ่งปัน ซึ่งรวมเป็นหนึ่งในเดียว สร้างรากฐานที่แข็งแกร่ง เพื่อส่งเสริมความเข้าใจอันดี การเป็นมิตรประเทศที่ดี และมีความรับผิดชอบร่วมกัน มากยิ่งขึ้น ส่งเสริมการพัฒนาคนุชยและสังคม เคารพ ในหลักพื้นฐานของเสรีภาพ ความเท่าเทียมทางเพศ ส่ง เสริมและปกป้องด้านสิทธิมนุษยชน และการเสริมสร้าง ความยุติธรรมทางสังคม ส่งเสริมความตระหนักในความ แตกต่างทางวัฒนธรรม ภาษา ศาสนา และมุ่งเน้นค่านิยม ร่วมกันและ มีวิสัยทัศน์ในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ การคุ้มครองและสวัสดิการสังคม ความยุติธรรมและสิทธิ และส่งเสริมความยั่งยืนด้านสิ่งแวดล้อม ทั้งนี้ได้กำหนด สารสำคัญของการเรียนรู้ของหลักสูตรแกนกลาง อาเซียน 5 ประเด็น ซึ่งสอดคล้องกับเป้าหมายที่ระบุไว้ ในแผนการจัดตั้งประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน และรองรับ Roadmap for an ASEAN Community มีแนวทางการเรียนรู้ เรียกว่า Pathways 4 แนวทาง ได้แก่ แนวทางที่ 1 ประชาชน (People) เรียนรู้เรื่องที่ เกี่ยวกับบุคคล กลุ่มชาติพันธุ์ มรดกทางวัฒนธรรม เป็นต้น แนวทางที่ 2 สถานที่ (Place) เรียนรู้เรื่องที่เกี่ยว กับลักษณะทางกายภาพ ภูมิอากาศ ภูมิประเทศ ระบบ นิเวศ เป็นต้น แนวทางที่ 3 วัตถุ (Materials) เรียนรู้ เรื่องที่เกี่ยวกับสิ่งที่เป็รูปธรรม เช่น สิ่งประดิษฐ์ งาน ศิลปะ เป็นต้น และ แนวทางที่ 4 แนวคิด (Ideas) ศึกษา เกี่ยวกับประเด็นของศาสนา ความเชื่อ ปรัชญา ค่านิยม เป็นต้น (USAID, 2012. และ ฉันทนา จันทรบรรจง, 2556)

ความสัมพันธ์ของญี่ปุ่นกับอาเซียน

ประเทศญี่ปุ่นเริ่มความสัมพันธ์อย่างไม่เป็นทางการกับกลุ่มอาเซียนเมื่อปี พ.ศ. 2516 และยกระดับ ความสัมพันธ์ ขึ้นเป็นประเทศคู่เจรจาของอาเซียนอย่าง เป็นทางการในปี พ.ศ. 2520 หลังจากนั้น ในปี พ.ศ. 2546 ได้จัดประชุมสุดยอดอาเซียน-ญี่ปุ่น สมัยพิเศษ (ASEAN-Japan Commemorative Summit) ที่กรุงโตเกียว และได้รับรองแผนปฏิบัติการอาเซียน-ญี่ปุ่น เพื่อกำหนด

ทิศทางการร่วมมือระหว่างสองฝ่ายในอนาคต ต่อมา เมื่อวันที่ 18 พฤศจิกายน พ.ศ. 2554 ในการ ประชุมสุดยอดอาเซียน-ญี่ปุ่น ครั้งที่ 14 ที่เมืองบาห์ลี และได้รับรองแผนปฏิบัติการอาเซียน-ญี่ปุ่น ระยะ 5 ปี (ระหว่างปี พ.ศ. 2554-2558) นอกจากนี้ ในความร่วมมือด้านสังคมและวัฒนธรรม ได้จัดโครงการแลกเปลี่ยน สำหรับนักศึกษาและเยาวชน (Japan-East Asia Network of Exchange for Students and Youths – JENESYS) ระหว่างเดือนสิงหาคม 2550 ถึง - กรกฎาคม 2555 โดยเชิญเยาวชนจากประเทศสมาชิก อาเซียน อินเดีย ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ ไปเยือนญี่ปุ่น และเยาวชนญี่ปุ่น มาเยือนอาเซียนและ 3 ประเทศ เป็นต้น

สิ่งท้าทายในการสอนสนทนาภาษาญี่ปุ่นให้กับ นักเรียนในประเทศไทย

ภาษาเป็นกิจกรรมสำคัญซึ่งเป็นหัวใจของการ แสดงออกทางวัฒนธรรม และเป็นแหล่งข้อมูลเบื้องต้น สำหรับการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมระหว่างกันและกัน การเรียนรู้ภาษาของวัฒนธรรมอื่น เป็นสิ่งสำคัญที่สุดที่ ทำให้เข้าใจวัฒนธรรมนั้นอย่างแท้จริง การสอนภาษา ญี่ปุ่นเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ เป็นงานที่ ทำท้าทายอย่างยิ่งสำหรับนักภาษา-ศาสตร์และครูสอน ภาษา จึงได้มีการนำทฤษฎีความสามารถด้าน กระบวนการ (Processability Theory – PT) ของ Peinemann (1998) มาเป็นแนวทางในการจัดการเรียน รู้ภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาที่สอง เนื่องจากทฤษฎีนี้ เป็น ทฤษฎีทางจิตวิทยาภาษาที่สำคัญ ในการรับรู้ภาษาที่สอง มีสมมติฐานว่า “การสอนจะส่งเสริมให้เกิดการรับรู้ภาษา ได้ถ้าภาษาที่เป็นสากล (interlanguage หรือ IL) อยู่ ใกล้กับจุดที่สอนโครงสร้างให้ผู้รับรู้ได้ในบริบทที่เป็น ธรรมชาติ” ทฤษฎีดังกล่าวนี้ พยายามจะทำให้ผู้เรียน เข้าใจวิธีการปรับโครงสร้างใหม่ (restructure) ของ ระบบความรู้ระหว่างภาษาต่างๆ ในการเรียนภาษาที่สอง ของเขา ซึ่งการปรับโครงสร้างใหม่ จะต้องทำตามลำดับ

ของพัฒนาการ และต่อเนื่องกัน มีการขยายกรอบของ PT โดย Bresnan (2001) ชื่อ Lexical Map-ping Theory เพิ่มองค์ประกอบส่วนที่ทำให้ผู้เรียนได้ลงมือทำการปฏิบัติเข้าไปในโมดูลที่จูงใจให้เรียนรู้ผ่านโครงสร้างทางไวยากรณ์ และมีการนำทฤษฎี PT ไปใช้ในการสอนภาษาแม่ และในการสอนภาษาเดียวหรือสองภาษาด้วย (Kawaguchi. Ibid.)

นักเรียนไทยส่วนใหญ่จะมีภาษาไทยเป็นภาษาแม่ (L1) แต่ในหลายพื้นที่ โดยเฉพาะในพื้นที่สูงของภาคเหนือ จะมีภาษาถิ่นซึ่งไม่ใช่ภาษาตระกูลไท-ลาว เป็นภาษาแม่ เช่น ชาวเขาเผ่าม้ง จะมีภาษา Miao หรือ Hmong เป็นภาษาแม่ และเรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ภาษาอังกฤษซึ่งเป็นวิชาภาษาต่างประเทศบังคับตามหลักสูตรแกนกลางฯ ก็จะเป็นภาษาที่สาม (L3) และถ้ามีการสอนภาษาญี่ปุ่นเป็นวิชาเลือกหรือเป็นกิจกรรมเลือก ก็จะต้องสอนในลักษณะเป็นภาษาที่สี่ (L4) สำหรับเด็กกลุ่มชาติพันธุ์อื่นๆ ในประเทศไทย ซึ่งจะมีประสิทธิภาพต่ำ หากรูปแบบและวิธีการจัดการเรียนการสอนไม่ถูกต้อง

สภาพทั่วไปและบริบทของโรงเรียนทรัพย์ไพรวัลย์วิทยาคม

โรงเรียนทรัพย์ไพรวัลย์วิทยาคม เป็นโรงเรียนมัธยมต้นและมัธยมปลาย สังกัดสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 39 เป็นโรงเรียนขนาดเล็ก ตั้งอยู่ในตำบลแก่งโสภา อำเภอมัญจาคีรี จังหวัดขอนแก่น ห่างจากตัวเมืองขอนแก่นประมาณ 50 กิโลเมตร มีครู 14 คน นักเรียนทั้งระดับมัธยมต้นและปลาย เมื่อปีการศึกษา 2560 มี 172 คน ร้อยละ 40 เป็นนักเรียนในกลุ่มชาวเขาเผ่าม้ง จากอำเภอใกล้เคียง สภาพเศรษฐกิจของผู้ปกครองนักเรียนส่วนใหญ่ค่อนข้างยากจน คณะกรรมการสถานศึกษา ผู้บริหารสถานศึกษาและครูจึงพยายามแก้ไขปัญหานี้ โดยจัดทำโครงการโรงเรียนพอเพียง โดยเริ่มมาตั้งแต่ปีการศึกษา 2555 เพื่อให้เด็กนักเรียนที่ส่วนใหญ่มีพื้นฐานทางวิชาการต่ำและมีความยุ่งยากใน

การเรียนรู้ทางวิชาการ มีโอกาสเรียนรู้วิชาชีพและทำกิจกรรมต่าง ๆ ที่ปลูกฝังให้รู้จักความพอประมาณ ความมีเหตุผล และมีภูมิคุ้มกันที่ดี สำหรับเป็นพื้นฐานในการดำรงชีวิตและการประกอบอาชีพต่อไป ทั้งนี้ โรงเรียนได้รับความร่วมมือจากภาคีเครือข่ายมากกว่า 25 องค์กร ในปีการศึกษา 2560 และได้รับการพิจารณาให้เป็น “โรงเรียนศูนย์การเรียนรู้ตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง” ซึ่งมีการจัดให้นักเรียนปฏิบัติกิจกรรมในการเรียนรู้ 10 ฐาน แต่ละฐาน มีนักเรียนแกนนำ 5-10 คน ทำหน้าที่ให้คำแนะนำแก่นักเรียนคนอื่น ๆ และผู้มาเยี่ยมชม เกี่ยวกับแนวคิดและแนวทางการดำเนินงานของแต่ละฐานการเรียนรู้ ซึ่งประกอบด้วย ฐานเลี้ยงไก่พันธุ์ไข่ ฐานเลี้ยงไก่พันธุ์พื้นเมืองแบบปล่อย ฐานเลี้ยงวัวแบบปล่อย ฐานทอดผ้าพื้นเมืองบ้านม่วงหอม ฐานจักสาน ฐานงานประดิษฐ์จากเศษผ้า ฐานมวยไทย ฐานรำกลองยาวต่อตัว และ ฐานการผลิตเมลอนญี่ปุ่น

อย่างไรก็ตาม หลังจากคณะนักวิจัยได้เข้าไปมีส่วนร่วมสนับสนุนการศึกษา ในฐานะภาคีเครือข่ายผู้ให้การสนับสนุนโรงเรียน ก็ได้พบว่า สิ่งที่ยังนักเรียนโรงเรียนทรัพย์ไพรวัลย์วิทยาคมยังขาดและต้องการมาก คือความรู้ความสามารถ ในการใช้ภาษาต่างประเทศที่เป็นภาษาทางเศรษฐกิจ ซึ่งจะต้องเป็นภาษาที่เหมาะสมสำหรับการพัฒนาทรัพยากรบุคคลของประเทศ ไทยในบริบทประชาคมอาเซียน รวมทั้งภาษาญี่ปุ่นในฐานะเป็น ภาษาของภาคีเครือข่ายที่สำคัญอย่างยิ่งของประชาคมอาเซียน

การออกแบบกิจกรรมลดเวลาเรียนเพิ่มเวลารู้ การสอนภาษาญี่ปุ่น สำหรับผู้เริ่มเรียน

คณะผู้วิจัย ประกอบ ด้วยนักการศึกษาเปรียบเทียบ 1 คน และอาจารย์ผู้สอนสาขาภาษาญี่ปุ่น 1 คน ได้ทำหน้าที่บริหารชมรมนักเรียนเก่าญี่ปุ่นมหาวิทยาลัยนเรศวร ซึ่งส่งเสริมการสอน ภาษาญี่ปุ่นและการศึกษาต่อในประเทศญี่ปุ่นมาตั้งแต่ ปี พ.ศ. 2545 นอกจากนี้ ยังเป็นเครือข่ายความร่วมมือ ทางวิชาการกับ Let's International ในกรุงเทพฯ ซึ่งเป็นสถาบันฝึกอบรม

ครูอาสาสอนภาษาญี่ปุ่นให้กับชาวต่างชาติ ดังนั้น ในช่วงกลางปีการศึกษา 2560 เมื่อมีครูอาสาคนหนึ่งซึ่งได้รับการฝึกอบรมวิธีสอนมาจาก Let's International ประสงค์จะเป็นครูอาสาสอนภาษาญี่ปุ่นให้กับนักเรียน โรงเรียนทรัพย์ไพรวัลย์วิทยาคม คณะผู้วิจัยจึงร่วมมือกับทางโรงเรียน โดยจัดทำโปรแกรมการเรียนรู้ในรูปแบบของ “กิจกรรมลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้” ที่ไม่เพิ่มภาระให้กับโรงเรียน โดยสอนการสนทนาภาษาญี่ปุ่น สอดแทรกไปในกิจกรรมอาเซียนศึกษา และหลังจากได้ปรึกษากับผู้บริหารวิชาการของโรงเรียน ก็สามารถจัดกิจกรรมนี้โดยใช้เวลา 20 ชั่วโมง ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 เน้นที่ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โดยไม่กำหนดว่าผู้เรียนกำลังเรียนอยู่ในชั้นใดของระดับนี้

คณะนักวิจัยได้ร่วมกันทบทวนแนวการสอนสำหรับผู้เรียนภาษาที่ 2, 3 ขั้นเริ่มต้น และพบว่า นิยมใช้ 2 แนวทางหลัก แนวแรก จะเลือกโครงสร้างและคำศัพท์ง่าย ๆ แล้วเลื่อนจากระดับหนึ่งไปอีกระดับหนึ่งที่สูงขึ้นไป อย่างช้า ๆ และระมัดระวัง โดยเน้นความถูกต้องตลอดเส้นทางการสอน แนวที่สอง เลือกเฉพาะสิ่งที่เข้าเกณฑ์ในเรื่องการนำไปใช้ได้จริงเท่านั้น แล้วนำเสนอและฝึกใช้โครงสร้างและไวยากรณ์ต่าง ๆ ในหนึ่งบทเรียน โดยเน้นความคล่องแคล่วมากกว่าความถูกต้อง มียุทธศาสตร์การสอนที่หลากหลาย เช่น การสร้างความเข้าใจภาษา (Expository) โดยอธิบาย - ฉายจุดเน้น - ตั้งโจทย์ปัญหา - ให้อตัวอย่าง - แก้ไขข้อผิดพลาด - ให้อตัวอย่าง - สรุป หรือ กระตุ้นให้เลียนแบบและค้นคิด (Eliciting) ถาม - ทำแบบฝึกหัด - แสดงบทบาทสมมติ - ทำซ้ำ - ทวนความจำ - สร้างตัวแบบ - เจียบ หรือ บูรณาการ (Integrative) ซึ่งเชื่อมโยงส่วนต่าง ๆ ของบทเรียนเข้าด้วยกัน - เชื่อมโยงส่วนต่าง ๆ ของบทเรียนเข้าไปในบล็อกของบทเรียน - เชื่อมโยงบล็อกต่าง ๆ ของบทเรียนเข้ากับเป้าหมายรวม - ทำความเข้าใจร่วมกันทั้งชั้น - ทำความเข้าใจและสร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่าง

สมาชิก เป็นต้น (O'Neil, 1980. อ้างใน ฉันทนา จันทรรจง, 2558) แล้วได้ร่วมมือกัน ทำการพัฒนาชุดกิจกรรมลดเวลาเรียนเพิ่มเวลารู้การสนทนาภาษาญี่ปุ่นในอาเซียนศึกษา โดยกระบวนการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม (Participatory Action Research – PAR)

4. ระเบียบวิธีวิจัย

เป็นการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม โดยคณะนักวิชาการญี่ปุ่นศึกษา จากมหาวิทยาลัยในพื้นที่ 2 คน กับครูอาสาชาวญี่ปุ่น และนิสิตฝึกประสบการณ์วิชาเอกภาษาญี่ปุ่น ร่วมมือกับผู้บริหารโรงเรียนและครูฝ่ายวิชาการของโรงเรียนทรัพย์ไพรวัลย์วิทยาคม ตามที่อธิบายในกรอบแนวคิด ใช้เวลาระหว่างเดือนตุลาคม พ.ศ. 2560 ถึง กลางเดือนมีนาคม พ.ศ. 2561

ขั้นตอนการวิจัย

ขั้นตอนที่ 1 การศึกษารูปแบบและวิธีการจัดกิจกรรมลดเวลาเรียนเพิ่มเวลารู้การสนทนาภาษาญี่ปุ่นในอาเซียนศึกษา สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น มีขั้นตอนย่อย คือ (1) การทบทวนเอกสารและพัฒนาชุดกิจกรรมลดเวลาเรียนเพิ่มเวลารู้การสนทนาภาษาญี่ปุ่นในอาเซียนศึกษา สำหรับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น (2) การทดลองใช้ชุดกิจกรรมกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนทรัพย์ไพรวัลย์วิทยาคม จังหวัดพิษณุโลก ในภาคเรียนที่ 2/2560 (3) การประเมินผลการใช้ชุดกิจกรรม

ขั้นตอนที่ 2 การเสนอแนวทางจัดกิจกรรม ลดเวลาเรียนเพิ่มเวลารู้การสนทนาภาษาญี่ปุ่นในอาเซียนศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 ให้แก่โรงเรียนทรัพย์ไพรวัลย์วิทยาคม จังหวัดพิษณุโลก มีขั้นตอนย่อย คือ (1) การศึกษาความคิดเห็นของผู้สอนและผู้เรียนเกี่ยวกับกิจกรรม และความต้องการสำหรับอนาคต (2) การอภิปรายและเสนอแนะแก่โรงเรียนเพื่อการศึกษาเพิ่มเติม และการประยุกต์ใช้ผลการวิจัย

5. ผลการวิจัย

1. รูปแบบและวิธีการจัดกิจกรรม

1.1 รูปแบบกิจกรรม

ผลการดำเนินงานแบบร่วมมือระหว่างคณะนักวิจัยกับผู้บริหารโรงเรียนและครูหัวหน้าฝ่ายวิชาการ พบว่า มีความเหมาะสมที่จะใช้รูปแบบกิจกรรม ประเภท “กิจกรรมที่เลือกเรียน” โดยนำการสอนสนทนาภาษาญี่ปุ่นบูรณาการในกิจกรรมอาเซียนศึกษา ซึ่งไม่ทำให้กิจกรรมเดิมของโรงเรียนผิดจากจุดประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดไว้แล้ว และให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นเรียนรวมกัน เนื่องจากมีจำนวนเพียง 26 คน ทั้งนี้ ได้ออกแบบชุดกิจกรรม โดยใช้ Backward Design มีแผนกิจกรรม 10 ครั้ง ครั้งละ 2 ชั่วโมง รวม 20 ชั่วโมง จัดสัปดาห์วันสัปดาห์ แผนรวมของกิจกรรม ประกอบด้วย (1) สารการเรียนรู้โดยรวม (2) จุดประสงค์การเรียนรู้ และ (3) โครงสร้างเวลาในการจัดกิจกรรม มีคำอธิบายกิจกรรมสรุปได้ดังนี้

กิจกรรมรู้จักประเทศสมาชิกอาเซียน +3

เป็นเกมจับคู่เรียนรู้ (pair-learning) มีวัตถุประสงค์ เพื่อให้นักเรียนรู้จักประเทศสมาชิกอาเซียน +3 ซึ่งรวมถึง เกาหลีใต้ จีน ญี่ปุ่น โดยสามารถบอกชื่อและที่ตั้งของประเทศต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้อง รวมทั้งรู้จักชื่อเมืองหลวง จุดเด่นทางวัฒนธรรม ภาษา คำทักทาย ชนิดของเงินตรา และลักษณะการแต่งกายที่เป็นสัญลักษณ์ของแต่ละประเทศ

กิจกรรมเรียนรู้ความสัมพันธ์ไทย-ญี่ปุ่น กับอาเซียน

เป็นกิจกรรมทำงานเป็นทีมและแข่งขันกันตอบ (Team-Game-Tournament / TGT) มีวัตถุประสงค์ เพื่อให้นักเรียนรู้ประวัติความเป็นมาของความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับญี่ปุ่นในเชิงการเมือง เศรษฐกิจ วัฒนธรรม และความสัมพันธ์ของทั้งสองประเทศนี้กับกลุ่มประเทศอาเซียน โดยสามารถบอกลักษณะความสัมพันธ์ของไทย-ญี่ปุ่นในยุคต่าง ๆ ได้ถูกต้อง

และอธิบายได้ถึงภาพรวมของแผนความร่วมมือไทย-ญี่ปุ่นในการพัฒนาประชาคมอาเซียนที่กำลังดำเนินการอยู่ในปัจจุบัน

กิจกรรมฝึกสนทนากับนักท่องเที่ยวชาวญี่ปุ่น (1)

เป็นกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นจากการฟังและฝึกออกเสียง และแสดงบทบาทสมมติ ในการเชิญชาวญี่ปุ่นที่มาเยี่ยมโรงเรียน แสดงความเป็นเจ้าบ้านที่ดีของนักเรียน มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ นักเรียนสามารถใช้ภาษาญี่ปุ่นที่ถูกต้องตามมารยาทสังคม ในการสนทนากับนักท่องเที่ยวชาวญี่ปุ่นเมื่อรู้จักกันครั้งแรก

กิจกรรมฝึกสนทนากับนักท่องเที่ยวชาวญี่ปุ่น (2)

ชื่อกิจกรรม “เมื่อถูกถามสถานที่” ให้นักเรียนฟัง ทำความเข้าใจ ฝึกออกเสียง และแสดงบทบาทสมมติอย่างถูกต้องตามวัฒนธรรมญี่ปุ่น ในการสนทนาตอบโต้กับนักท่องเที่ยวที่ขอทราบสถานที่ เช่น ห้องน้ำ วัตถุประสงค์เพื่อให้ นักเรียนสามารถใช้ภาษาญี่ปุ่นที่ถูกต้องตามมารยาทสังคมเมื่อสนทนากับนักท่องเที่ยวญี่ปุ่นที่เข้ามาเยี่ยมโรงเรียน และขอทราบสถานที่ต่าง ๆ

กิจกรรมฝึกสนทนากับนักท่องเที่ยวชาวญี่ปุ่น (3)

ชื่อกิจกรรม “แนะนำให้รู้จักบุคคลต่าง ๆ” วัตถุประสงค์ เพื่อให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาญี่ปุ่นที่ถูกต้องตามมารยาทสังคม ในการแนะนำนักท่องเที่ยวชาวญี่ปุ่นที่เข้ามาเยี่ยมโรงเรียน ให้รู้จักผู้อำนวยการและครูบางคน

กิจกรรมฝึกสนทนากับนักท่องเที่ยวชาวญี่ปุ่น (4)

ชื่อกิจกรรม “แหล่งเรียนรู้ปรัชญาของรัชกาลที่ 9” วัตถุประสงค์ เพื่อให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาญี่ปุ่นที่ถูกต้องตามมารยาทสังคมในการแนะนำนักท่องเที่ยวชาวญี่ปุ่นที่เข้ามาเยี่ยมโรงเรียนให้รู้จักแหล่งเรียนรู้เศรษฐกิจพอเพียงของโรงเรียน ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ 9 และการนับ 1-10

กิจกรรมฝึกสนทนากับนักท่องเที่ยวชาวญี่ปุ่น (5)

ชื่อกิจกรรม “เสด็จมาพิชิตโลก 13 ครั้ง”

วัตถุประสงค์ เพื่อให้ให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาญี่ปุ่นที่ถูก
ต้องตามมารยาทสังคม ในการแนะนำนักท่องเที่ยวชาว
ญี่ปุ่นที่เข้ามาเยี่ยมโรงเรียน ให้รู้จักแหล่งเรียนรู้
เศรษฐกิจพอเพียงของโรงเรียนในส่วนที่เกี่ยวกับการ
เสด็จของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ 9 ที่
จังหวัดพิษณุโลกและการนับจำนวนครั้ง หลักร้อยและ
หลักพัน การอ่านปี พ.ศ. คำสุภาพของกริยา (ไป/มา)

กิจกรรมฝึกสนทนากับนักท่องเที่ยวชาวญี่ปุ่น (6)

ชื่อกิจกรรม “ความพอเพียงของราชา”
วัตถุประสงค์ เพื่อให้ให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาญี่ปุ่นที่ถูก
ต้องตามมารยาทสังคม ในการแนะนำนักท่องเที่ยวชาว
ญี่ปุ่นที่เข้ามาเยี่ยมโรงเรียนให้รู้จักแหล่งเรียนรู้เศรษฐกิจ
พอเพียงของโรงเรียนในส่วนที่เกี่ยวกับปรัชญาของ
พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ 9 เรื่องความพอ
เพียง (เน้นการพอดีของราชา)

กิจกรรมฝึกสนทนากับนักท่องเที่ยวชาวญี่ปุ่น (7)

ชื่อกิจกรรม “การผลิตอาหารคุณภาพ”
วัตถุประสงค์ เพื่อให้ให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาญี่ปุ่นที่ถูก
ต้องตามมารยาทสังคม ในการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับนัก
ท่องเที่ยวชาวญี่ปุ่นที่เข้ามาเยี่ยมโรงเรียน เกี่ยวกับความ
พอเพียง (เน้นความพอดีของการผลิตและบริโภคเพื่อ
ความสุขในชีวิต)

กิจกรรมฝึกสนทนากับนักท่องเที่ยวชาวญี่ปุ่น (8)

ชื่อกิจกรรม “การลาเพื่อพบกันใหม่”
วัตถุประสงค์ เพื่อให้ให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาญี่ปุ่นที่ถูก
ต้องตามมารยาทสังคม ในการบอกลาแก่นักท่องเที่ยว
ชาวญี่ปุ่นที่เข้ามาเยี่ยมโรงเรียน และวิธีการบอกลาเป็น
ภาษาญี่ปุ่นกับเพื่อนหรือคนที่รู้จักในชีวิตประจำวัน

1.2 วิธีการจัดกิจกรรม

ในกิจกรรมย่อยทุกกิจกรรม ผู้สอนจะเป็นผู้
ออกแบบสื่อการสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ร่วม
กันได้ด้วยตนเอง และเรียนรู้จากการปฏิบัติ มากกว่าการ
จำ ตัวอย่างต่อไปนี้ นำมาจากวิธีการจัดกิจกรรมย่อย 3
กิจกรรม จากทั้งหมด 10 กิจกรรมย่อย

1.3 การทดลองใช้ชุดกิจกรรมฯ และผลการทดลอง

1.3.1 การเตรียมใช้ชุดกิจกรรม

ก่อนเปิดภาคเรียนประมาณ 1 สัปดาห์ นักวิจัย
คนที่ 1 ได้ให้นักวิจัย คนที่ 2 แปลชุดกิจกรรมเป็นภาษา
ญี่ปุ่น ส่งให้กับครูอาสาทางอีเมล และอธิบายทาง
โทรศัพท์ จนแน่ใจว่าครูอาสามีความเข้าใจดี

1.3.2 การสอนโดยนักวิจัย-ครูอาสา สังเกตการณ์

(กิจกรรมย่อยครั้งที่ 1 และ 2) เนื่องจาก
นักเรียนของโรงเรียนทรัพย์ไพรวัลย์วิทยาฯ ยังไม่รู้จัก
ครูอาสา และเนื้อหากิจกรรมย่อย ที่ 1 และ 2 เกี่ยวกับ
อาเซียน + 3 และความสัมพันธ์ไทย-ญี่ปุ่น ที่ครูอาสา
อาจยังไม่ลึกซึ้งพอ และอาจสื่อสารกับนักเรียนไม่
ได้ดี นักวิจัยจึงทำหน้าที่สอน โดยครูอาสา และนิสิต
ฝึกงาน ทำหน้าที่ช่วยเหลือและสังเกตการณ์

1.3.3 การสอนโดยครูอาสา - นักวิจัย สังเกตการณ์

(กิจกรรมย่อยที่ 3) ให้ครูอาสา เริ่มใช้ชุด
กิจกรรมซึ่งนักวิจัยออกแบบไว้ กิจกรรมย่อยในช่วงนี้ จะ
เน้นการฟัง พูด และสนทนาภาษาญี่ปุ่นเกี่ยวกับการ
แนะนำตัว จึงไม่มีการแทรกแซงหรือช่วยเหลือจากผู้วิจัย
เป็นแต่เพียงสังเกตการณ์ และให้กำลังใจ

1.3.4 การสอนโดยครูอาสาและนิสิตฝึก ประสบการณ์ - นักวิจัยสังเกตการณ์

(ในกิจกรรมย่อยที่ 4) นักวิจัยได้ประสานงาน
ทางโทรศัพท์กับนิสิตฝึกประสบการณ์ ให้ช่วยเหลือครู
อาสาทำสื่อเสริม เช่น บัตรคำ บัตรภาพ และอื่นๆ ตาม
ที่เห็นสมควร ในกิจกรรมย่อยครั้งนี้ นักวิจัยสังเกตการณ์
อยู่ห่างๆ ไม่เข้าไปรบกวนหรือแทรกแซงระหว่างครูอาสา
และนิสิตฝึกประสบการณ์จัดกิจกรรมร่วมกัน

1.3.5 การสอนโดยครูอาสาและผู้ช่วย-นัก วิจัยนิเทศทางไกล

(กิจกรรมย่อยที่ 5-10) เป็นการเปิดโอกาสให้
ครูอาสาและนิสิตฝึกประสบการณ์ได้ร่วมมือกันจัด

กิจกรรมการเรียนการสอนอย่างอิสระ โดยใช้แผนการจัดกิจกรรมที่นักวิจัยสร้างให้ เป็นกรอบในการดำเนินงาน และสามารถที่จะปรับเนื้อหาและวิธีการได้ตามที่เห็นสมควร โดยให้ใช้ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ของตนเองด้วย และให้ความมั่นใจในตนเองมากขึ้น แต่ได้มีการนิเทศทางไกลผ่านทางโทรศัพท์และไลน์ กับครูอาสาและนิสิตฝึกประสบการณ์ เป็นระยะ ๆ

ผลการสังเกตและการสอบถามผ่านการนิเทศทางไกล พบว่า

1) กิจกรรมย่อยที่ 1 และ 2 ผู้วิจัยซึ่งเป็นนักวิชาการศึกษา ได้ทำหน้าที่เป็นผู้สอน ครูอาสาเป็นผู้สังเกต โดยนักวิจัยซึ่งเป็นอาจารย์สอนภาษาญี่ปุ่นช่วยอธิบายสิ่งที่ครูอาสาไม่เข้าใจให้รับรู้ กิจกรรมย่อยทั้งสองนี้ ได้รับความสนใจจากผู้เรียนในระดับสูง เนื่องจากเนื้อหาความรู้และภาระงานในใบงานมีความท้าทาย และน่าสนใจมาก นักเรียนต้องร่วมมือกันอย่างจริงจัง เพื่อหาคำตอบและทำภาระงานต่าง ๆ ที่ผู้วิจัยออกแบบไว้ ครูอาสาก็แสดงความตื่นเต้นที่ได้เห็นวิธีการสอนแนวใหม่

2) การสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียน ในกิจกรรมย่อยที่ 3 ซึ่งครูอาสาเป็นผู้สอนครั้งแรก พบว่า นักเรียนตื่นเต้นและสนใจที่ได้มีปฏิสัมพันธ์กับครูอาสา ซึ่งเป็นชายหนุ่มที่สุภาพ แต่งกายเรียบร้อย และพยายามจะสื่อสารกับพวกนักเรียนอย่างเต็มความสามารถ บางครั้งก็พยายามอธิบายด้วยท่าทาง บางครั้งก็ใช้ภาษาอังกฤษเพื่ออธิบาย นักเรียนส่วนมากแสดงอาการว่าพอเข้าใจ เพราะใช้คำภาษาอังกฤษที่ไม่ยาก และนักเรียนส่วนมากคุ้นเคยอยู่แล้ว มีการแสดงท่าทางประกอบคำทักทายและแนะนำตัว มีการให้นักเรียนจับคู่กันทำท่าทางซ้ำๆ หลายครั้ง ทำให้เกิดความสนุกสนาน แม้จะทำผิด ๆ ถูก ๆ ก็ไม่มีการดุว่าหรือลงโทษ

3) การสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียน และการสอนของครู ในกิจกรรมย่อยที่ 4 ซึ่งสอนโดยครูอาสาชาวญี่ปุ่นร่วมกับนิสิตฝึกประสบการณ์ซึ่งเป็นคนไทย พบว่า ได้ช่วยลดความกังวลของครูอาสาและ

นักเรียน ในการสื่อสารระหว่างกัน เพราะนักเรียนส่วนใหญ่ยังมีปัญหาเรื่องการใช้ภาษาอังกฤษ ในครั้งนี้ นิสิตฝึกงานประสบการณ์ได้ช่วยจัดทำสื่อเสริม เช่น บัตรคำ และบัตรภาพ และช่วยจัดกิจกรรมอย่างกลมกลืนมากขึ้น นักเรียนแสดงอาการผ่อนคลายมากขึ้น เพราะนิสิตจะช่วยอธิบายเป็นภาษาไทยเป็นบางครั้งเมื่อนักเรียนไม่เข้าใจและแสดงความกังวล

หลังจากหมดเวลาของกิจกรรมครั้งนี้ คณะนักวิจัยได้ร่วมกันสะท้อนผลให้ครูอาสาทราบจุดดี เช่น การใช้สื่ออินเทอร์เน็ต สานิตภาพการไต่ถามแบบญี่ปุ่นทั้งสามระดับ ซึ่งทำให้นักเรียนเข้าใจและมองเห็นภาพเคลื่อนไหวที่ช่วยให้เข้าใจวัฒนธรรมและมารยาทญี่ปุ่น เรื่องการทักทายกันเมื่อเริ่มรู้จัก อย่างชัดเจน ในการสะท้อนผลครั้งนี้ นิสิตฝึกประสบการณ์เสนอแนะว่า ถ้าฝึกให้นักเรียนเขียนอักษรแบบฮิรางานะ ด้วย น่าจะทำได้ และจะทำให้นักเรียนจำคำภาษาญี่ปุ่นได้ดีกว่าด้วย คณะนักวิจัยเห็นด้วยและได้สนับสนุนให้ทดลองสอดแทรกเรื่องนี้เข้าไปในแผนกิจกรรมได้ตามที่เห็นสมควร

ผลการประเมินปลายภาคเรียน

ก่อนปิดภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 โรงเรียนทรัพย์ ไพรวัลย์ได้จัดกิจกรรม “วันอาเซียน” สำหรับนักเรียนทั้งโรงเรียน มีการเชิญคณะกรรมการสถานศึกษา และภาคีเครือข่ายต่าง ๆ เข้าร่วมงาน เป็นจำนวนมาก

ในการนี้ นักเรียนที่เรียนรู้ในกิจกรรมลดเวลาเรียนเพิ่มเวลารู้สนทนาภาษาญี่ปุ่นในอาเซียนศึกษา ได้จัดแสดงผลงานของกลุ่ม โดยนำผลงานมาจัดเป็น ป้ายนิทรรศการ และแต่งกายชุดยูกะตะแบบญี่ปุ่น รวมทั้งร่วมกันจัดทำข้าวปั้นญี่ปุ่นชนิดห่อด้วยเต้าหู้ทอด ซึ่งครูอาสาชาวญี่ปุ่นช่วยจัดหาวัสดุและสอนวิธีทำ ผลการประเมินตามสภาพจริงด้านเจตคติที่มีต่อการเรียนรู้เรื่องวัฒนธรรมญี่ปุ่นและภาษาญี่ปุ่น พบว่า นักเรียนทุกคนที่เข้าร่วมกิจกรรมลดเวลาเรียนเพิ่มเวลารู้การสนทนาภาษาญี่ปุ่นในกิจกรรมอาเซียนศึกษา มีเจตคติที่ดีมาก

ผลการประเมินการใช้ชุดกิจกรรม

การประเมินผลการใช้ชุดกิจกรรม ประเมินสามมิติ คือ 1) ประเมินโดยนักเรียนซึ่งเป็นกลุ่มเป้าหมาย ใช้แบบ ทดสอบและแบบสอบถามที่คณะผู้วิจัยสร้างขึ้น ประเด็นสำคัญ ได้แก่ ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับประเทศญี่ปุ่น เจตคติต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่นและความรู้ความเข้าใจมารยาทพื้นฐานของญี่ปุ่น และ ความคิดเห็นอิสระและความต้องการในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น 2) ประเมินโดยครูอาสาชาวญี่ปุ่น ใช้การสัมภาษณ์ เกี่ยวกับรูปแบบกิจกรรม เนื้อหาสาระ ผู้สอน สื่อการสอน ผู้ช่วยสอนและนักเรียน และ 3) ประเมินโดยนิสิตฝึกประสบการณ์ ใช้วิธีการสัมภาษณ์ ถามประเด็นเดียวกับครูอาสา

ผลการประเมินโดยนักเรียน

การทดสอบความรู้เกี่ยวกับญี่ปุ่นของนักเรียนพบว่า นักเรียนตอบถูกมากที่สุด คือ ข้อ 5 “ตามมารยาทของคนญี่ปุ่น เมื่อพบกันจะแสดงความเคารพด้วยวิธีใด” ส่วนข้อที่มีผู้ตอบถูกน้อยที่สุด คือข้อ 2 “เกาะขนาดใหญ่ที่สุดในหมู่เกาะญี่ปุ่นคืออะไร” ข้อที่ตอบถูกน้อยที่สุด คือ “เกาะขนาดใหญ่ที่สุดในหมู่เกาะญี่ปุ่นคืออะไร” (ร้อยละ 3.84) ถัดมาคือ “คำทักทายของคนญี่ปุ่นเมื่อพบกันครั้งแรกคืออะไร” (ร้อยละ 11.53)

ผลการสอบถามเจตคติและการมีความรู้ทั่วไป พบว่านักเรียนร้อยละ 100 แน่ใจว่าการเรียนภาษาญี่ปุ่น มีประโยชน์ต่อการประกอบอาชีพในอนาคต ร้อยละ 88.46 รู้ว่า desu ท้ายประโยคภาษาญี่ปุ่นทำให้เป็นประโยคสุภาพ คล้ายกับการลงท้ายว่า ค่ะ/ครับ และร้อยละ 69.23 แน่ใจว่าประเทศญี่ปุ่นมีความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจกับไทย และประเทศอื่นๆ ในประชาคมอาเซียน แต่ความสนใจมีน้อยเกี่ยวกับอักษรที่ใช้ในประเทศญี่ปุ่น เช่น คันจิ, คาตากานะ และเกี่ยวกับมารยาทพื้นฐานในเรื่องการส่งนามบัตร การชี้ การลา การเชิญกลับมาเยี่ยม และการฝากตัว

ผลการประเมินความคิดเห็นอิสระและความต้องการในการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักเรียน พบว่า มีผู้ชอบเรียน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 73.08 ซึ่งมีระดับค่อนข้างสูง และต้องการเรียนภาษาญี่ปุ่นเพิ่มขึ้น เช่น การอ่าน เขียน รู้คำศัพท์และประโยคภาษาญี่ปุ่น 11 คน คิดเป็นร้อยละ 42.31

ความคิดเห็นอิสระซึ่งสะท้อนถึงเจตคติเชิงบวก เช่น ช่วยให้อ่านออกเสียงในภาษาญี่ปุ่นและสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้, ได้ความรู้ภาษาญี่ปุ่นสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้, รู้สึกชอบภาษาญี่ปุ่น เพราะทำให้ได้รับความรู้ใหม่ที่สามารถนำไปใช้ในอนาคตได้, ทำให้เราเขียนภาษาญี่ปุ่นได้, ชอบการเรียนภาษาญี่ปุ่นมาก เป็นต้น

ความต้องการในการเรียนภาษาญี่ปุ่นเพิ่มเติม เช่น อยากเรียนการทักทาย อยากเรียนรู้เรื่องซูโม่ อยากให้ครูสอนภาษาญี่ปุ่นมีอะไรใหม่ ๆ ความรู้สึกที่ได้เรียน คือ ชอบเรียน อยากเรียน จะได้มีความรู้บ้าง อยากให้ครูสอนเขียนภาษา ญี่ปุ่น และสอนอ่านภาษาญี่ปุ่นให้ได้มากที่สุด อยากให้คุณครูสอนพูดและสอนให้หลากหลายมากกว่านี้ อยากให้มีการสอนภาษาญี่ปุ่นแบบนี้อีกนาน ๆ อยากให้สอนวิชาการเขียน สอนแต่งประโยค เป็นต้น

ผลประเมินโดยครูอาสา

เกี่ยวกับรูปแบบกิจกรรม ประเมินว่า เกมต่างๆ ที่จัดให้เล่นปนเรียน เป็นสิ่งที่นักเรียนชอบมาก ส่วนการเขียนบนหลังเพื่อน นักเรียนต่างเพศกันบางคนยังเขินอายที่จะเล่น ควรให้ทำงานในชั้นเรียน และควรให้ใช้โทรศัพท์มือถือในการค้นคว้าข้อมูลได้ด้วย เกี่ยวกับเนื้อหาสาระ ประเมินว่ามีเนื้อหาสอดคล้องกับความสนใจและวัยนักเรียนเกี่ยวกับผู้สอนและสื่อการสอน ผู้สอนชาวญี่ปุ่นมีจุดเด่นเรื่องการใช้ภาษาอังกฤษอธิบาย และสิ่งที่เห็นว่าควรปรับปรุง คือ ควรจะสอนวัฒนธรรมญี่ปุ่น เช่น ข้าวปั้น อินาริ ข้าวท็อสหาญ; นิสิตฝึกประสบการณ์วิชาเอกภาษาญี่ปุ่น มีจุดเด่น คือ

สามารถช่วยอธิบายได้ทันทีในกรณีที่นักเรียนไม่เข้าใจ แต่ก็มีข้อเสีย คือ ยังไม่สามารถอธิบายได้อย่างถ่องแท้; สื่อการสอนที่เหมาะสม คือ Power point แต่ควรมีเอกสารประกอบการเรียนการสอนแจกให้กับนักเรียนด้วย; เกี่ยวกับผู้เรียน มีนักเรียนหญิงมากกว่านักเรียนชาย คุณสมบัติที่เอื้อ คือ การเข้าเรียนทุกครั้ง ทุกคนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม ในการฝึกออกเสียง มีการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน; เมื่ออยู่นอกห้องเรียน นักเรียนจะพาครูอาสาไปเรียนรู้สิ่งอื่นๆ เช่น ตกปลา เก็บกุ้งไปทำอาหารตอนเย็น ซึ่งเป็นการเรียนนอกชั้นเรียน

ผลประเมินโดยนิสิตฝึกประสบการณ์

เกี่ยวกับรูปแบบกิจกรรม ประเมินว่า กิจกรรมเหมาะสมมากสำหรับนักเรียนมัธยมต้น เพราะเป็นการเพิ่มทางเลือกให้กับพวกเขา ซึ่งส่วนมากยังไม่รู้ว่าตนเองชอบและถนัดในการเรียนอะไรบ้าง แต่ในการสอน ช่วงต้น ควรมีผู้ช่วยครูอาสาซึ่งเป็นครูคนไทยไปช่วยสอนด้วย เพราะนักเรียนโรงเรียนมัธยมในชนบท มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ เมื่อครูอาสาต้องอธิบายหลายเรื่องเป็นภาษาอังกฤษก็จะสื่อสารกับนักเรียนได้ยาก; เกี่ยวกับเนื้อหาสาระ ประเมินว่า มีเนื้อหาเหมาะสมดี แต่ควรเพิ่มไวยากรณ์ง่ายๆ เข้าไปด้วยเพื่อให้ นักเรียนจำคำศัพท์ได้ และจำวิธีพูดในการสนทนากันได้ง่ายขึ้นด้วย; เกี่ยวกับผู้สอนและสื่อการสอน ครูผู้สอนชาวญี่ปุ่นชอบหาเกมมาให้ นักเรียนเล่น แต่เกมนั้นๆ ไม่ค่อยจะสัมพันธ์กับคำหรือประโยคที่ใช้ และชอบให้พูดซ้ำ ๆ หลาย ๆ ครั้ง โดยไม่สนใจว่านักเรียนจะเข้าใจความหมายหรือไม่ ซึ่งน่าจะเป็นวิธีการที่ไม่ค่อยได้ผล; นิสิตฝึกประสบการณ์วิชาเอกภาษาญี่ปุ่น ไม่มีความเห็นเกี่ยวกับตนเอง; สื่อการสอนต่าง ๆ มีความเห็นว่างตัวดีอยู่แล้ว; เกี่ยวกับผู้เรียน นักเรียนที่ชอบการ์ตูน เพลง เกม ของญี่ปุ่น จะสนใจภาษาญี่ปุ่นเป็นพิเศษคนที่สนใจเรียนบางคนโตโตเรียนตามเพื่อน และสมาร์โฟนเป็นอุปกรณ์ที่ทำให้ นักเรียนถูกดึงความสนใจออกไป

2. การเสนอแนะทางการจัดกิจกรรม

คณะผู้วิจัยได้ประมวลผลการดำเนินงานและผล การประเมินโดยผู้เรียน ผู้สอน (ครูอาสา) และนิสิตฝึก ประสบการณ์ โดยสรุปเป็น 4 ประเด็นหลัก คือ (1) ความเหมาะสมของรูปแบบการจัดกิจกรรม มีความเหมาะสมในระดับมาก เนื่องจากใช้เวลาน้อย เพียง 20 ชั่วโมง แต่มีประสิทธิภาพสูง และการให้เลือกรับตามความ สัมผัสใจ ทำให้นักเรียนมีความสนใจที่จะเรียนรู้ในระดับ สูง การให้เรียนร่วมกันระหว่างนักเรียนชั้นมัธยมปีที่ 1-3 ในจำนวนไม่มากเกินไป ทำให้นักเรียนสามารถช่วยเหลือ ซึ่งกันและกัน ครูสามารถเอาใจใส่และกระตุ้นผู้เรียนได้ อย่างทั่วถึง (2) วิธีการจัดกิจกรรม มีความเหมาะสมใน ระดับมาก เนื่องจากทุกกิจกรรมเน้นการค้นหาความรู้ และสร้างความรู้ด้วยตัวผู้เรียน มากกว่าการสอนให้ท่องจำ มีความหลากหลาย และมีเนื้อหาเชื่อมโยงกับบริบทของ โรงเรียนและตัวผู้เรียน ลำดับการใช้ภาษาสอดคล้องกับ ธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาที่ 2 หรือ 3 จึงควรจัดกิจกรรม กับนักเรียนรุ่นต่อไปเพื่อเป็นการทดลองซ้ำ และพัฒนา ให้ดียิ่งขึ้น (3) กรณีที่ครูอาสาคนเดิมจะยังคงสอนอยู่ที่ โรงเรียนทรัพย์ไพรวัลย์วิทยาคมต่อไป ควรให้จัดกิจกรรม ลดเวลาเรียนเพิ่มเวลารู้ การสนทนาภาษาญี่ปุ่นใน กิจกรรมอาเซียนศึกษา สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ตอนต้น ต่อไปในปีการศึกษา 2561 (4) นิสิตฝึกประสบ- การณ์ภาษาญี่ปุ่น จะช่วยให้การสอนเป็นทีมกับครูอาสา มีความน่าสนใจมากขึ้น จะได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้จากกัน และกัน จึงเสนอแนะให้โรงเรียนสนับสนุนการฝึก ประสบการณ์ของนิสิตควบคู่กับการรับครูอาสาสอน ภาษาญี่ปุ่นตามแนวการวิจัยนี้

6. สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ผลการวิจัย สรุปได้ว่า กิจกรรมลดเวลาเรียนเพิ่ม เวลาเรียนรู้การสนทนาภาษาญี่ปุ่นในกิจกรรมอาเซียนศึกษา ซึ่ง ใช้หลักการจัดการเรียนการสอนตามแนวคิด

Constructivism ครั้งนี้ สอดคล้องกับแนวการสอนภาษาที่สองหรือ ภาษาต่างประเทศ ตามทฤษฎี Processability Theory ของ Peinemann (1998) และสามารถนำมาใช้ในการส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นในฐานะเป็นภาษาที่ 2 หรือ 3 หรือภาษาต่างประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพราะได้ออกแบบอย่างสอดคล้องกับโครงสร้างภาษาที่เป็นธรรมชาติ สัมพันธ์กับชีวิตประจำวัน และต่อเนื่องกันตาม ลำดับจากง่ายไปหายาก มีการนำแนวคิดของ Bresnan (2001) เรื่อง Lexical Mapping Theory มาใช้ สำหรับการออกแบบกิจกรรมย่อยหลายกิจกรรม ทำให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติในกิจกรรมการเรียนรู้ที่มุ่งใจให้เรียนรู้ผ่านโครงสร้างทางไวยากรณ์ด้วย

รูปแบบและวิธีการจัดกิจกรรมฯ ได้ส่งผลให้นักเรียนมองเห็นประโยชน์ในระดับมากที่สุด ของการเรียนรู้ภาษา ญี่ปุ่น และนักเรียนเข้าใจความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจระหว่างประเทศญี่ปุ่นกับประชาคมอาเซียนในระดับมาก นักเรียนจำนวนค่อนข้างมาก ชอบเรียนและเห็นประโยชน์ของการเรียนภาษาญี่ปุ่น เกือบครึ่งหนึ่งต้องการมีความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับการอ่าน เขียน คำศัพท์ ไวยากรณ์

ผลของการประเมินความเหมาะสมของชุดกิจกรรมลดเวลาเรียนเพิ่มเวลารู้การสนทนาภาษาญี่ปุ่น

ในอาเซียน แสดงว่ากิจกรรมมีความเหมาะสมในระดับดี และได้เปิดโอกาสให้ครูอาสาหากิจกรรมอื่น ๆ มาเสริมให้กับนักเรียนตามที่เห็นสมควรได้ด้วย แม้จะยังมีปัญหาอยู่บ้าง ในการเลือกกิจกรรมของครูอาสาซึ่งบางกิจกรรมยังไม่ค่อยเหมาะสมกับเนื้อหาที่สอน แต่การสอนโดยครูอาสาที่ใช้ภาษาอังกฤษได้ กลับกลายเป็นเรื่องที่ดี เพราะส่งเสริมให้นักเรียนในชนบทที่มีความรู้ภาษาอังกฤษต่ำ มีโอกาสเรียนรู้ภาษาอังกฤษควบคู่ไปด้วย โดยการดูแลและการมีปฏิสัมพันธ์แบบตัวต่อตัวกับครู อุปสรรคในการทำความเข้าใจ สามารถจะถูกขจัดออกไป เพราะการมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีระหว่างครูกับนักเรียน ทั้งนี้ ในระยะแรก ๆ ควรมีครูไทยหรือนิสิตฝึก ประสบการณ์ที่รู้ภาษาญี่ปุ่นทำหน้าที่ให้ความช่วยเหลือครูอาสาเพื่อการปรับตัวของครูอาสาให้เข้ากับนักเรียนได้ดีขึ้นด้วย

จากผลการวิจัยที่สรุปข้างต้น อภิปรายได้ว่า ชุดการสอนกิจกรรมลดเวลาเรียนเพิ่มเวลารู้การสนทนาภาษาญี่ปุ่นในอาเซียนศึกษานี้ เหมาะสมกับนักเรียนในประเทศไทยที่เริ่มเรียนภาษาญี่ปุ่น เพราะได้เชื่อมโยงกับความรู้ความเข้าใจเรื่องอาเซียนและประเทศภาคีเครือข่าย ครูอาสาชาวญี่ปุ่นสามารถใช้ชุดกิจกรรมนี้ได้โดยไม่ยาก เพราะเป็นชุดกิจกรรมที่มีการออกแบบโดย Backward Design ที่สัมพันธ์เชื่อมโยงกัน และเข้าใจง่าย

เอกสารอ้างอิง (References)

- [1] สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. *คู่มือบริหารจัดการเวลาเรียน “ลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้”*. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, กระทรวงศึกษาธิการ. ม.ป.พ.
- [2] ฉันทนา จันท์บรรจง. (2558). รายงานการวิจัย เรื่อง การพัฒนาทักษะการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ของครูประถมศึกษา โดยการฝึกอบรมที่ใช้โรงเรียนเป็นฐาน และการศึกษาชั้นเรียน: กรณี โรงเรียน รัตนวิทยามาลาเปียง. พิษณุโลก: มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- [3] ฉันทนา จันท์บรรจง. (2556). “แนวทางการจัดการเรียนการสอนอาเซียนศึกษาในระดับประถม ศึกษาตอนปลาย ตามหลักสูตรแกนกลางอาเซียนศึกษา” ใน วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร. 15(2), เมษายน – มิถุนายน 2556. หน้า 108-123.
- [4] ทรัพย์ไพรวัลย์วิทยาคม, โรงเรียน. “แนะนำโรงเรียนทรัพย์ไพรวัลย์วิทยาคม.” (เอกสารอัดสำเนา)
- [5] เวชฤทธิ์ อังคนะภัทรขจร. “การประยุกต์ใช้แนวคิด Teach Less, Learn More (TLLM) สู่การจัดการเรียนรู้ ในชั้นเรียนคณิตศาสตร์ Application of Teach Less, Learn More to Learning Management in Mathematics Classroom.” ใน วารสารศึกษาศาสตร์ ปีที่ 23 ฉบับที่ 1 เดือนตุลาคม 2554 - มกราคม 2555. หน้า1-11
- [6] ทิศนา แหมมณี. (2554). *ศาสตร์การสอน:องค์ความรู้เพื่อจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ*. กรุงเทพฯ. สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. หน้า 90-94
- [7] Kawaguchi, Satomi.(2016). “*Learning Japanese as a Second Language: A Processability Perspective.*” Cambria Press: Innovative Publisher of Academic Research. Retrieved from www.cambriapress.com/cambriapress.cfm?template=4&bid=391
- [8] United States Agency for International Development (USAID). (2012). *ASEAN Curriculum Sourcebook*.

หน่วยงานผู้แต่ง: คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร

Affiliation: Faculty of Humanities, Naresuan University

Corresponding email: 1) kanhaso20@hotmail.com

2) chantanac@hotmail.com